

Men hvis man saaledes fra alle Sider mødes i denne Opfattelse, saa tror jeg, man ved ethvert større Lovarbejde angaaende Skibsfarten — og ikke mindst ved et Lovarbejde som det her foreliggende — gør vel i at huske paa, at dansk Skibsfart, der bringer saa store Værdier til Landet, har vanskeligere naturlige Betingelser end største Delen af den udenlandske Skibsfart, med hvilken den er henvist til at konkurrere. Eller for at sige det rent ud, naar saa mange andre Landes Skibsfart har en eller anden haandgribelig Basis, som f. Eks. en kvantitativt betydelig Eksport — thi vor egen Landbrugseksport fylder ikke nogen stor Flaade, hvor kostbar og nyttig denne Eksport end er —, saa har dansk Skibsfart til at stille op derimod i Grunden ikke andet end Initiativ og Dygtighed, Dygtighed i Forretningsledelsen og Dygtighed om Bord i Skibene. Men disse Hjælpemidler, som heldigvis hidtil ikke er løbet tørre, bliver kun alt for let for svage, for saa vidt Lovgivningsmagten ud fra Doktriner hentede fra mere nationalt bestemte Omraader eller af andre Grunde vilde lade sig friste til at fastslaa Bestemmelser, der for Skibsfarten medførte Vanskeligheder, som kunde have været undgaaet.

Skibsfarten har med andre Ord et stærkt Krav paa at møde fuld Forstaaelse hos Lovgivningsmagten af de ganske særlige Vilkaar, hvorunder den maa virke i Konkurrencen med Udlandet. Med Rette kan den hævde, at det her drejer sig om en Fællesinteresse; thi i Spørgsmaalet om navnlig den oversøiske Skibsfarts Trivsel mødes i Virkeligheden Rederens, Førerens og Skibsmandskabets Interesser med Samfundets egen Interesse.

Den nugældende Sølovs Regler om Skibsmandskabets Forhold skal langtfra have nogen Slags Stempel af Ideal. Den er fra enkelte Sider bekæmpet med meget haarde Udtryk, og har der end været megen Overdrivelse iblandt, saa har vel nok visse af Klagerne deres Berettigelse. Men disse Sølovsbestemmelser har i Praksis vist sig at have en Værdi, som ingenlunde bør underkendes, og danske Skibe har samtidig Verden over været anset som gode Skibe at være i for Søfolkene.

Naar den danske Regering fremlægger dette Forslag til Sømandslov, er dette ikke blot et Udtryk for Tilslutningen til fællesnordisk Lovgivningsarbejde, men tillige Udtryk for Ønsket om at være lydør overfor Nutidens mere liberale Opfattelse af Søfolkene Retsstilling. Men Skibsfarten er meget for kostbar til at være Objekt for

Eksperimenter, og derfor vil man ogsaa i Lovforslaget finde bl. a. de gamle og prøvede Principper om Lydighed og Orden og om Skibsførerens absolutte Stilling som den højeste Myndighed om Bord.

Idet jeg med disse Ord anbefaler de to Lovforslag til dette høje Tings Velvillie, skal jeg endnu blot tilføje, at Sømandsloven allerede er gennemført i Sverige, saaledes at den dér træder i Kraft 1. Januar 1923. Det tilsvarende Lovforslag er forelagt for Lovgivningsmagten saavel i Finland som i Norge, men Forslagets Behandling i disse to Lande er endnu ikke afsluttet.

Det Forslag, jeg derefter i Dag har den Ære at forelægge dette høje Ting, tilsigter, i Tilslutning til Lov Nr. 326 af 28. Juni 1920 om Indførelse af dansk Næringslovgivning i de sønderjydske Landsdele, at gøre de for det øvrige Kongerige gældende Regler om Stempling af Guld- og Sølvvarer anvendelige i de sønderjydske Landsdele.

Naar man ikke allerede i 1920 søgte Lovhjemmel hertil, var det under Hensyn til Rimeligheden af i en Overgangsperiode at indrømme de sønderjydske Forhandlere af Guld- og Sølvvarer en Frist til at afsætte de Beholdninger af tyske Varer, de paa dette Tidspunkt laa inde med, og for hvilke der gjaldt andre Regler end for de danske.

Da dette nu til Dels maa antages at være sket eller i alt Fald at kunne ske inden Udgangen af 1923, har jeg ment at burde søge Lovhjemmel til at lade Loven af 5. April 1888 angaaende Stempling af Arbejder forfærdigede af Guld og Sølv komme til Anvendelse i de sønderjydske Landsdele; og idet jeg i øvrigt henviser til de Lovforslagets ledsagende Bemærkninger, skal jeg anbefale det til det høje Tings velvillige Behandling.

Det Forslag, jeg endnu i Dag har den Ære at forelægge dette høje Ting, er et Led, om end kun ringe, i den Kæde af Sparebestræbelser, vi alle tilsigter. I Henhold til Bestemmelsen i Patentlov af 13. April 1894 sammenholdt med Lov af 23. Januar 1903 om en Statstidende skal de fra Patentkommissionen udgaaende Bekendtgørelser finde Sted dels i Statstidende, dels i en af Kommissionen udgivet Tidende. Da Bekendtgørelsernes Indrykkelse i Statstidende medfører forholdsvis store Bekostninger, saaledes i Finansaaret 1920—21 ca. 15 000 Kr., og da de interesserede Parter — Patentagenterne, Grosserer-Societetet, Industriraadet og Ingeniørforeningen —, indvilke man har forhandlet Spørgsmaalet, anser Offentliggørelse i Statstidende for